

Tu și nimeni altul

Cărți de
Karen Witemeyer

*Mireasă pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câștige inima
Mireasă trasă la sorți
Răpirea predicatorului
Idilă pe fir
Recompensa fără egal
Tu și nimeni altul*

Tu și nimeni altul

KAREN
WITEMEYER

Oradea
2019

Originally published in English under the title: *No Other Will Do*

Copyright © 2016 by Karen Witemeyer

Published by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2019 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*

Editarea: *Narcisa Țiulete*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Tu și nimeni altul / Karen Witemeyer. - Oradea : Life Publishers, 2019

ISBN 978-606-8915-12-8

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Bunicii mele, Vera Burgess,

cea mai puternică femeie pe care o cunosc.

Și acum, la aproape o sută de ani, poate să ia viața în piept.

Gemul de mure și biscuiții cu curmale sunt
amintirile dulci cu care mi-a umplut copilăria,
dar refuzul ei de a ceda în fața vitregiilor vieții
mi-a oferit un model de tărie sufletească și
perseverență pe care tânjesc să îl urmez și eu.

Te iubesc, bunico!

„Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.

(Iacov 2:14-17)

PROLOG

IARNA ANULUI 1882,
DISTRICTUL COOKE, TEXAS

Maleahi Shaw își revenea cu greu în simțiri. Dar, până la urmă, la cei treisprezece ani pe care îi avea, obținuse cu greu orice, nu că ar fi avut cu ce se lăuda oricum. Era orfan, mort de foame și... de frig.

Asta simți prima dată când deschise ochii. Îi era frig, dar nici pe departe ca atunci când se chircea sub scările cârciumii unde fugea să se adăpostească de vântul rece din Texas, în mantaua lui prea subțire. Nici poveste! Frigul acesta era atât de cumplit încât simțea că îl frige. N-avea nicio noimă, firește.

Cu un geamăt, Mal își înălță capul și încercă să-și tragă mâinile de sub el ca să se poată ridica în picioare. În acel moment îl izbi o durere. Simți că îi zvâcnește umărul, că îl împung coastele și că îl doare capul de parcă s-ar fi ciocnit de un tren. O, da! Tocmai asta se întâmplase.

Amintirile îi reveniră ca un vârtej în minte, când începu să se târască afară de sub mormanul de zăpadă care trebuie să-i fi amortizat căderea. Sărise din tren, așa cum făcuse de o grămadă de ori în ultima lună, după ce bețivul de taică-său reușise să se sinucidă, în cele din urmă, ajungând sub roțile unei căruțe, în timp ce se ostenea să treacă strada. Bătrânul nu fusese bun de nimic. Îl lăsase pe Mal să scormonească prin lăzile de gunoi după mâncare, în timp ce el își cheltuia toți bănușii, pe care reușea să-i câștige la cărți, pe whisky. Măcar de atâta fusese și el în stare, să păstreze un acoperiș deasupra capetelor lor, unul prăpădit, ce-i drept, prin

care picura apa și care susținea niște pereți înclinați și șubrezi, prin crăpăturile cărora șuiera vântul, dar tot era mai bine decât nimic.

Dimineața următoare, după ce-l îngropară pe tatăl lui, proprietara colibei îl aruncă pe Mal în stradă. Abia dacă-l lăsă să-și adune cele câteva lucruri care-i aparțineau într-o sacoșă ca vai de lume. Sacoșă! realizează Mal, începând să o caute înnebunit prin zăpadă, dar nu o găsi nicăieri.

– Nu! Izbi cu pumnul în pământul înghețat de lângă coapsă și se prăbuși cu fața înainte.

Ce se așteptase? Ca Dumnezeu să-și aducă aminte brusc de existența lui și să ridice un deget ca să-l ajute? Ha! Nici pomeneală! Mai Marelui nu îi păsase câtuși de puțin de el înainte. De ce i-ar păsa acuma? Mai bine să șadă acolo în cer și să râdă bine, uitându-se la bietul Maleahi Shaw cum orbecăia prin preajmă. Îi luase mama la o vârstă atât de fragedă încât nu-și putea aminti deloc înfățișarea ei și îi dăduse un tată căruia îi păsa mai mult de următoarea dușcă decât de propriul lui copil. Apoi îl mai luase și pe el și-l lăsase singur. Fără casă. Fără cineva care să-i dea de lucru. Fără altă opțiune decât să călătorească cu trenul, în căutarea unui loc, orice loc, unde ar avea și el o șansă ca oricare alt băiat.

Și unde ajunsese până la urmă? Pe un marfar, unde se luase la hartă cu o șleahță de haiduci cărora nu le convenise că el le invadase teritoriul. Mal se întinse să-și frece cucuiul dureros de pe frunte. Fuseseră patru, toți de două ori mai mari decât el. Și toți pe rând îl luaseră la bătaie, până ce, ultimul individ îl izbise pe Mal cu capul de cadrul de oțel al vagonului.

Ce se întâmplase după aceea, Maleahi nu-și mai amintea. Evident că-l aruncaseră din vagon. Abia dacă deslușea șinele de cale ferată de pe terasamentul lung de nu îi vedeai capătul. Destul de rău că Dumnezeu nu-l lăsase să-și frângă gâtul în cădere. Pe de altă parte, un gât frânt n-ar fi avut niciun haz.

– Tre' să ai de ce te amuza și mai încolo, nu-i așa? Se încruntă la cerul cenușiu, care avea să îmbrace curând mantaua de cerneală. Doar n-ai vrea să Te plictisești cu îngerii Tăi acolo!

Mal își scutură zăpada din păr și de pe brațe cu mișcări spasmodice, după care se propti pe picioare. Cu dinții încleștați, își lovi nădragii cu palmele ca să scuture zăpada de pe pulpe și de pe fund. Degetele îl ardeau de parcă cineva le-ar fi dat foc. Urechile și nasul îl înțepau. Nu-și mai simțea deloc picioarele. Nu era semn bun.

Tropăi de câteva ori până ce zăpada căzu aproape cu totul de pe șireturile ghetelor. Își făcu mâinile pâlnie la gură și suflă în ele ca să le încălzească. Nu că l-ar fi ajutat prea mult. Trebuia neapărat să își caute un adăpost, dacă nu voia să se transforme într-un țurțure. Și un foc. Și o manta. Cămașa groasă din flanelă pe care o găsisese în cutia sărăcăcioasă pe care o primise la biserică nu-l proteja deloc de vântul tăios. Iar acum, că se și udase de zăpadă, îi ținea mai mult de frig, decât de cald.

Bine măcar că pielea încălțărilor nu era găurită. Tălpile erau subțiri, dar trainice. Dacă ar fi să-și numere binecuvântările, așa cum îl sfătuisese predicatorul care-i dăruise hainele, ar avea măcar un motiv de mulțumire. Tot mai bine decât nimic, socoti el.

Dacă indivizii ăia i-ar fi lăsat barem sacoșa. În ea avusese mâncare, haine uscate și amnar pentru foc, dar în lipsa ei, nu mai avea nimic.

– Nu te mai smiorcăi, Mal, bombăni ca pentru sine. Nu ți se umple burta dacă te vaieți. Fă ceva, dacă vrei să te încălzești.

Îndreptându-și umerii, Maleahi înălță capul și cercetă priveliștea din jur, căutând un semn care să indice prezența unei clădiri în zonă. Un grajd cu animale care să emane căldură i-ar prinde numai bine. Dar nu zări nimic. Decât pulberea de zăpadă care acoperea iarba preriei și câțiva stâlpi de stejar rătăciți, care-și ițeau capetele pe ici pe colo.

Doar ce-și închipuia? Că o să apară o trăsură acoperită, condusă de un vizitiu fistichiu care o să îl întrebe pe „domnia sa” unde i-ar plăcea să îl ducă?

„Du-mă la cel mai apropiat grajd, omule bun, se imaginează Maleahi spunându-i. Și nu menaja caii.”

Pufnind pe nări, Mal își ridică gulerul cămășii, își vârî mâinile înghețate în buzunare și începu să se târască spre răsărit. Gainesville nu ar trebui să fie prea departe. Acolo fusese când îi venise ideea genială de a se urca în al treilea vagon de la capătul marfarului. O decizie nu tocmai inspirată. Iar indivizilor, care ocupau deja vagonul, nu le trebuise mult să se năpustească asupra lui. Nu se poate ca trenul să se fi depărtat prea mulți kilometri de oraș când fusese azvârlit din vagon. Negreșit se găsea vreo fermă cu grajd prin apropiere unde să se adăpostească o noapte sau două. Tot ce trebuia să facă era să o găsească înainte să se lase întunericul ca smoala.

Pe când dădu peste prima clădire, Mal tremura de-a binelea încât abia putea să se țină pe picioare. Vântul care sufla dinspre nord îl abătea mereu din drum, obligându-l să depună eforturi uriașe ca să poată înainta în linie dreaptă. Dar, hei, barem nu ninge! Predicatorul acela ar fi mândru de el. Tocmai adăugase un alt motiv de mulțumire pe lista sa de binecuvântări.

Mal râse înfundat, dar aerul scos din plămâni se transformă într-o tuse care-i arse pieptul. Plecându-și umerii, vârî bărbia în piept și se întoarse, înfruntând vântul puternic, ca să o taie peste câmp și să ajungă mai repede la grajd.

Lumina licărea la ferestrele casei care se zărea nu departe de grajd. Fumul ieșea pieziș pe coș, la fel de vulnerabil în fața vântului biciuitor, ca Mal. În mod normal, el se ferea de oameni, dar în clipa asta, îi era prea frig ca să-i treacă măcar prin cap să își caute o ascunzătoare mai convenabilă. Dacă ar putea să se ghemuiască pe un culcuș de paie la noapte și să se încălzească, în zori ar pleca înainte ca proprietarii să se trezească.

Recunoscător deodată pentru întunericul ce-l învăluia, Maleahi se lipi de zidul din capătul îndepărtat al grajdului și se târî încet până ajunse în dreptul ușilor din față. Crăpă nițel ușa care era mai aproape de el, se strecură înăuntru și ținu de ea ca vântul împotrivor să nu o trântescă la loc. Asta-i mai lipsea: ca zgomotul ușii trântite să-l aducă în grabă pe fermier pe capul lui. Fermierii obișnuiau să poarte arme, iar Mal nu prea îndrăgea alicele.

Își miji ochii prin crăpătura ușii pe care o lăsase deschisă, privind cu atenție spre casă, pregătit să-și ia tălpașita pe câmp dacă trebuia. Dar nimeni nu se arătă afară, ca să-l alunge. Răsuffă ușurat și închise ușa. Se pare că motivele sale de mulțumire se ridicau acum la trei. Mal rânji și merse târșându-și picioarele până în cel mai întunecat colț al grajdului.

Mirosul fânului îi gădilă nările, dar Mal era mult prea bucuros că scăpase de vânt ca să mai bage mirosul în seamă. Cu degetele tremurânde și rebegite de frig, reuși să-și desfacă nasturii cămășii din flanelă. O dezbracă odată cu maioul cu mâneci lungi din lână pe care îl purta pe dedesubt și le întinse pe ușa de la boxa goală. Încercă să-și dezlege șireturile încălțărilor, dar degetele îi erau prea înțepenite ca să poată desface nodul. Picioarele-i mai puteau aștepta, până ce avea să-și simtă din nou mâinile.

Mai suflă o dată în căușul palmelor, apoi intră în boxă și se îngropă în claia de fân. Rămase nemișcat vreme îndelungată, cu degetele osoase încrucișate peste pieptu-i slab și cu genunchii strânși la piept. Pantalonii umezi îi făceau să-i clănțânească dinții în gură incontrollabil. Închise ochii și începu să își imagineze tot feluri de lucruri calde. O pătură de lână. Of, nu ceva atât de aspru. O plapumă groasă și pufoasă tivită cu dantelă, așa cum văzuse odată în fereastra unui prăvălii. O farfurie cu arpacaș aburind.

I se strânse tare stomacul. „Minunat!” Trebuia să fi avut destulă minte să nu se gândească la mâncare. Însă acum nu o să se mai poată gândi la nimic altceva decât la mâncare. Mal deschise ochii și cercetă cu atenție umbrele grajdului. Poate că mai rămăsese ceva mâncare în ieslea pe lângă care trecuse mai devreme. N-ar fi prima dată când mânca porumb șterpelit de sub râtul animalelor. Afurisită mâncare! Tare și uscată, și îi rămânea mereu printre dinți. Dar măcar nu o să-l mai roadă stomacul și o să poată chiar dormi.

Fără tragere de inimă, Maleahi se ridică și se scutură de paie. Strânse din dinți ca să-și potolească tremurul maxilarului, apoi își croi drum spre locul unde-și aminti că văzuse ieslea. Unul dintre cai fornăi când trecu pe lângă el și începu să lovească cu copitele în ușa boxei.

– Ușurel, băiete, murmură Mal cu voce blândă. Nu e nevoie să te agiți. N-am de gând să fac rău nimănui.

În lumina slabă care se strecura în grajd printr-un geamlăc, calul îl urmări cu niște ochi mari, cafenii, care-i provocară lui Mal mâncărimi pe ceafă, dar dobitocul încetă să mai lovească în ușă. Maleahi trecu ușor pe lângă el, tot cu ochii pe el, displăcându-i felul în care îl fixa cu privirea. Intimidant, de-a lungul botului său de cal, și cu îngâmfare. Ca nevasta proprietarului prăvăliei care obișnuia să-l alunge cu mătura ori de câte ori îl prindea cotrobăind prin lăzile de gunoi din spatele prăvăliei. De parcă ar fi fost vreun șobolan sau alt soi de animal dăunător.

Cufundat în gândurile sale, Mal nu văzu lopata până nu se ciocni de ea. Aceasta se rostogoli cu zgomot la pământ, ecoul răsunând până dincolo de grinzi. Mal încremeni, cu inima bubuind în piept mai ceva decât ciocanul fierarului.

Se auzi un scârțâit de balamale. Se întoarse spre stânga lui, locul de unde se auzise scârțâitul. Chiar spre intrare. Undeva între el și ușă se auzi sunet de pași.

Maleahi culese lopata de pe jos și o strânse, pregătit să lovească. Să izbească cu ea și apoi să o ia la fugă, de îndată ce fermierul avea să apară.

Din prima boxă, înaintea ochilor lui răsări un chip. O față mică, cu ochi mari și verzi și cu un nimb de păr negru și creț care-ți sărea în ochi. Avea tenul palid și obrajii roșii și bucălați.

Mal lăsă mâinile să-i cadă încet pe lângă trup și puse lopata deoparte. Nu mai trebuia să lovească și apoi să fugă. Mai ales că Dumnezeu îi trimisese un înger.

– Cine ești? îl întrebă îngerul, vocea copilărească trădând nu acuzații, doar curiozitate.

Mal nu putu să rostească niciun cuvânt.

Îngerul nu îi mai puse altă întrebare. Doar se zgâia la el. Abia atunci își aminti Mal că nu avea cămașă pe el. Își înconjură mijlocul cu brațele, încercând să-și ascundă pieptul gol și costeliv. Nu voia să ofenseze îngerul. Sau să-l lase să-i vadă coastele pe care i le puteai număra prin piele. În definitiv, orice bărbat avea mândria lui.

– Trebuie să-ți fie frig, zise ființa angelică în cele din urmă. Apoi, ea începu să-și descheie nasturii paltonului și, înainte să priceapă Mal ce avea de gând să facă, se dezbracă și înfășură paltonul în jurul umerilor lui.

Lâna grea îi păru ruptă din rai, așa încălzită cum era de trupul ei. Căldura îl pătrunse pe sub pielea mușcată de frig, dezghețându-l, până când avu impresia că se va topi ca o lumânare de ceară în cuptor.

– Nu te mai holba cu gura căscată de parcă n-ai mai văzut o fată până acum, îi porunci ea. Strecoară-ți mâinile în mânecile paltonului.

Ființa angelică se încruntă la el, strângându-și buza de jos, exasperată, în încercarea ei de a-l dojeni. Apoi, fiindcă, evident, Mal nu se mișcă destul de repede, pe placul ei, se întinse și făcu ea ce-i ceruse. Îi desprinse brațele și i le vârî în mânecile prea scurte ale paltonului.

– Aproape ai înghețat, se plânse ea când mâna ei îi atinse încheietura, dar observația aceea nu o făcu deloc să încetinească. Se puse să-i încheie nasturii, apoi începu să-i frece brațele vârâte în mânecile paltonului, fricțiunea încălzindu-i pielea și mai mult. Mal se holba la creștetul capului ei în timp ce ea își vedea de treabă. Abia dacă îi ajungea până la bărbie. Ființa asta angelică era mult prea mărunță, dar extrem de autoritară.

După un moment, fata se retrase de lângă el.

– Hm! Nu e prea bine. Se duse hotărâtă spre capra de tăiat lemne, de lângă peretele pe care erau agățate tot felul de unelte, azvârli căpăstrul atârnat deasupra ei, apoi apucă poclada vărgată întinsă peste capră.

– Stai jos, îi porunci ea, trăgând pătura după ea. Îndată ce se supuse, ea îi aruncă pătura în poală. Continua să-l fixeze dusă pe gânduri. Privirile-i șovăiau pe încheieturile lui goale pe care mânecile paltonului ei nu reușeau să le acopere. Of! Mănușile mele! Un zâmbet larg îi luminează fața și se îndreptă spre boxa de unde apăruse mai devreme.

Se întoarse în grabă și îi aruncă o pereche de mănuși de un roșu aprins.

– Uite. Trage-ți-le pe mâini. Chipul i se înnegură din nou, apoi se luminează iar. Și fularul meu! Desfăcu eșarfa lungă și tricotată pe care o purta la gât și i-o atarnă de gât, înfășurându-i nu numai urechile, ci și capul. Acum e mai bine! Triumful din vocea ei îl făcu să zâmbească.

Ea îl examinează din nou și riduri de încruntare se iviră din nou deasupra năsucului ei obraznic. Mal începea să se simtă ca un om de zăpadă pe care copiii îl înjghebau lângă școală când venea iarna. Mai că se aștepta ca fata să ia un morcov și să i-l înfigă în nas. Nu că i-ar fi păsat. Un morcov ar fi cu mult mai gustos decât porumbul pentru vite.

– Picioarele, zise ea într-un sfârșit. Șireturile tale sunt acoperite încă de zăpadă. Mătușa Henry mă tot bate la cap să-mi dau jos cizmele și ciorapii uzi înainte să mi se zbârcească picioarele. Dar dacă ai mers prin zăpada asta, atunci problema-i mai gravă decât niște degete zbârcite.

„Mătușa” Henry? Ce ființă mai era și asta?

Fata își ridică privirea spre el.

– Bătrânul Tarleton s-a rătăcit în timpul unui viscol cu câțiva ani în urmă, iar picioarele i-au înghețat bocnă. Trei degete i s-au înnegrit și i-au căzut. Fata îi relatează vestea asta oribilă cu un entuziasm deloc angelic. Așa că ar fi mai bine să-ți scoatem încălțărilor alea.

Se așază în fața lui și începu să tragă de șireturi.

Ce-i destul, e destul. Nu îi putea permite îngerului său să-i atingă picioarele puturoase. Cine mai știe prin câte gunoaie călcase.

– Mă descaltă singur, bombăni el. Încercă să o împingă la o parte și să se debaraseze de mănușile roșii și pufoase, dar ea nu îi dădu voie.

– Ține-ți mănușile pe mâini! Se încruntă la el atât de fioros încât Mal nu îndrăzni să i se împotrivescă. Nu o să-ți permit să răcești cobză sub ochii mei.

De ce făcea asta? De ce-l ajuta, în loc să-și cheme tatăl ca să-l alunge de aici? De ce îi dădea hainele ei? De ce vorbea cu el de parcă ar fi fost un om normal și nu un gunoi așa cum își închipuia că este?

Într-un final, fata reuși să-i dezlege șireturile și să-i tragă, cu blândețe, încălțările din picioare. Mal încercă să-și tragă picioarele sub pătura calului înainte ca ea să vadă starea jalnică a ciorapilor săi, dar ea nu-i dădu voie. Îi scoase pe rând ciorapii plini de găuri, țâțâind nemulțumită când îi simți picioarele reci. Mal era fericit să vadă că picioarele sale nu se înnegriseră ca ale bătrânului Tarleton, dar erau murdare și urâte. Își smulse picioarele din mâinile ei albe și curate și le ascunse cât putu de bine sub pătura care acoperea crupa calului.

Ea nu făcu niciun comentariu, ci se trânti pe dușumeaua murdară, în fața lui și își smulse pantofii din picioare. Ce...? Fiița angelică își trase șosetele groase de lână din picioare și se puse să-i caute picioarele pe sub pătură. Înainte ca el să apuce să reacționeze și să se depărteze de ea, îl prinse de piciorul drept și-l trase de sub pătură, apoi i-l vârî în ciorap. Îi captură și piciorul stâng cu aceeași ușurință. 'Nțeles, că el încetase să se mai zbată să scape de ea. I-o fi fost creierul înghețat pe jumătate, dar recunoștea când n-avea sorți de izbândă într-o luptă de îndată ce-o vedea.

Căldura șosetelor îi produse furnicături prin picioare, care se transformară iute în junghiuri de durere atât de mistuitoare, încât îi venea să o dea la o parte cu o lovitură din picior, ca ea să nu-l mai atingă. Dar nu făcu asta. N-ar fi făcut asta niciodată.

Tocmai dăduse peste cea mai mare binecuvântare pe care o văzuse vreodată lista lui costelivă. Și n-ar fi putut vreodată să o rănească. Așa că strânse din dinți și rămase nemișcat în timp ce ea îi învelea pătura în jurul picioarelor care-l dureau îngrozitor.

– Și acum, să te încălzești pe dinăuntru. Fata se ridică și își vârî picioarele goale în cizme, după care dispăru din nou înapoi în boxă. Reapăru clătinându-se și cărând o găleată plină cu lapte. El sări în picioare ca să o ajute să care găleata și i-o luă din mâini.

– E cald încă, zise ea. Dar n-am cană.

Maleahi salivă la gândul de a bea lapte proaspăt.

– N-am nevoie de cană. Își duse găleata direct la gură și începu să soarbă până ce bunătatea cremoasă îi umplu gâtlejul. Dar, nu. Nu putea să facă una ca asta. Nu putea să bea ca un animal în fața